

Vzkříšení Jairovy dcery

L 8,40-56

1. Tento **zázrak** je mi velice blízký. Máme tři patnáctileté dcery a té holčičce Jaira bylo asi dvanáct. Ještě si je jako dvanáctileté dobře pamatuji. Čím jsou děti větší, tím více zjišťujeme, že v mnohých situacích života jsme na zázrak prostě odkázáni. Že, i když se snažíme sebevíce, jsou určité hranice, jisté meze našeho úsilí, za něž jít neumíme a nedokážeme.

Židovský představitel Iszak Rabi jednou řekl: *"Jsem realista, proto věřím v zázraky."* Jednoduše vyjádřil, že k životu zázraky musí patřit zcela přirozeně a neoddělitelně. A že život bez zázraků není myslitelný. Že k našemu úsilí je nutno zázraky přidat. Naše úsilí se bez zázraků neobejde stejně tak, jako se zázrak nestane bez našeho přičinění. Že očekávání víry je neoddělitelnou součástí každého racionálně smýšlejícího člověka.

Jinými slovy to znamená, že víra není nadstavba běžného života. Víra je neoddělitelnou součástí nejnepříhodnějších situací, bojů, zápasů a každého úsilí.

2. **Jairus** nebyl žádný náboženský mystik žijící někde ve skalách. Měl svou rodinu, měl své společenské postavení. Byl představeným synagogy, což znamenalo práci spíše organizační a zodpovědnost více správní než duchovní. A tento člověk, když už nevěděl jak jinak by své dcerce pomohl, šel k Ježíši. Jak šel? Jakou formu zvolil? Pisemnou žádost si podal? Nebo snad poslal sluhu? Stoupl si do fronty a čekal až na něj přijde řada? Zeptal se Mistra, má-li čas? Ne, ne, ne ... nic takového. Je napsáno: *"Padl Ježíšovi k nohám a úpěnlivě Ho prosil."*

Jairos nebyl hrdina víry. O něm Ježíš neřekl: *"Takovou víru jsem v Izraeli nenalezl."* Ta slova byla řečena o římském setníkovi. Jairos patrně nepřišel za Ježíšem hned když jeho dcerce potíže nastaly. Zdá se, že přišel až když nebylo zbylí. Až když vyčerpal všechny možnosti. Až když smrt visela na vlásku.

To jistě není pro nás příklad hodný k následování, ale na jedno ukazuje. Ježíš mu neříká: *"Jaire, Jaire, proč jsi nepřišel dříve?"* Právě naopak. Čteme, že Ježíš nespěchá. **N e c h á z d r ž e t** ženou v zástupu, která se potají dotkla Jeho šatu. Možná zkouší Jairovu víru. Snad si myslí: *"Jaire, když jsi měl dost času ty, tak nyní mám dost času i já."*

3. Já si ale myslím, že Pán Ježíš měl **o p r a v d u** dost času. Že On, jsa Pánem života i smrti, **pospíchat nemusel**. Že Pán Ježíš nespěchal, protože Mu nemohlo nic utéci. Že zde na světě není nic, co by se vymykalo Jeho moci. To jen my si myslíme, že ty Boží mlýny melou nějak pomalu, že kdybychom jimi mleli my, bylo by to lepší a spravedlivější. Není to pravda. Boží čas je ten nejlepší, který na zemi je. Boží hodiny jdou nejsprávněji ze všech hodin, které znám. To jsou zjištění s obrovským dopadem do našeho života! Jistě ne proto, abychom za Ježíšem šli až když všechno selže, ale abychom k Ježíši přistupovali se **skutečnou vírou** v Jeho pomoc.

4. Všimněme si ještě té ženy, která potají zdrží celý průvod jdoucí k Jairovu domu. Je to žena, která své zdravotní problémy nevytrubuje, ale **naopak je skrývá**. Skrývá před očima zvědavců a nenechavými ústy synagogálních klepen. To, že Ježíš její případ zveřejnil, neznamená pro nás, že máme problémy své a problémy druhých veřejně vytrubovat a veřejně řešit. Pán Ježíš zveřejnil její případ výjimečně a z docela jiného důvodu. Osobně si myslím, té ženě zveřejněním jejího problému trochu ublížil. Ale ona to překousla. Vždyť dostala mnohem víc nazpátek. Uzdravení po tolika letech trápení!

Proč to ale Ježíš zveřejnil? Až se to bojím vyslovit. Před 14-ti dny jsem kázal o jednom malomocném, který řekl: *„Pane, chceš-li, můžeš mne uzdravit!“* A Pán chtěl a nemocný byl zdrav. Tady ale Pán Ježíš o nemocné ženě nevěděl! Nemocná si vzala Ježíšovu moc ke svému uzdravení sama tím, že se dotkla Ježíše. Pán Ježíš se nemusel rozhodovat, zda uzdraví nebo ne, jako v případě malomocného. Dokonce sám je tím, že z něj vyšla síla k uzdravení, velmi překvapen. A ptá se: *„Kdo se mne to dotkl?“*

Najednou máme před očima překvapeného Ježíše. Ježíše, který vždy všechno ví dopředu a najednou neví, kdo se ho to dotkl. Ježíše, který vůbec nevěděl, že si někdo bez jeho vědomí od něj vezme uzdravení. A ono se to stalo! O čem to čteme? Co to znamená pro nás? A pro církve dnešních dnů? ..... Až se to bojím vyslovit. Jsou věci, které si smíme os Boha vzít, ale my si je nebereme. Nyní se ocitáme na špičce nože. Nepřeceňujme svá práva. Na nic nemáme právo! Pokud z Boží ruky něco dostaneme, je to jen a jen z Boží milosti.... A přece, je zde žena v zástupu, která se Ježíše dotkla a vzala si, co potřebovala, aniž by to Ježíš věděl. *Chtělo by to příklad...*

Př: Děti v domě svého otce si berou ze všeho, co v domě je. I když to patří jejich otci. I když to vlastně rukama nezískaly. A neptají se vždy, zda s tím otec souhlasí. Vědí, že mohou. Vědí, že smějí. Vždyť Boží Syn jim řekl: „Už vás nenazývám služebníky, protože služebník neví, co činí jeho pán. Nazval jsem vás přáteli, neboť jsem vám dal poznat všechno, co jsem slyšel od svého Otce“... „Slávu, kterou jsi mi dal, dal jsem jim“... „Těm pak, kteří ho přijali a věřili v jeho jméno, dal moc stát se Božími dětmi...“

5. Co je to za „moc být Božím dítětem“, o které čteme v 1.kap.Janova evangelia? Není to jen být přijat na milost a mít střechu nad hlavou. Je to také - vzít si ve svém novém domově to, co potřebuji. Ta žena se dotkla Ježíše a vzala si Jeho moc k uzdravení. Byl to dotyk víry i dotyk moci Božího dítěte. Ona byla Boží dcerou proto se směla dotknout Božího Syna pro své uzdravení.

6. Jak blízko jsme Ježíši? Jak daleko stojíme v zástupu, který jde za Ním? Vidíme vůbec ještě Ježíše? Nebo už ani ne?! Stačí nám, že jdeme se zástupem, co kdysi vyšel s Ježíšem? Co když už ani Ježíš v předu není? Co když se nám ztratil? Poznali bychom to vůbec? ..... **P A N T O M I M A** .....

Je příjemné jít s davem, který kdysi vyšel s Ježíšem. Ale ta žena chtěla víc. Potají se dostala skrz zástup až k Ježíši. Nespokojila se se svým místem někde vzadu. A když byla až těsně u Něho, tak se Ho dotkla. A vzala si to, co si může Boží dítě vzít v domě svého nebeského Otce.

Otevři se Bohu! Počítej s Bohem! Očekávej denně na Něj. Chtěj Jeho zázraky. Věř v Jeho pomoc. Spolehni se na Jeho milost! Jeho přítomnost je jako skála. Nepohne se! On praví: *"Já nezklamau tě nikdy!"*

7. Ježíš nezklamává ani tehdy, kdy už je vše ztraceno!

A v tom najednou zazní ten strašlivý výkřik: *"Jaire, Jaire, neobtěžuj Mistra. Tvá dcera již zemřela! Už je mrtvá!"* Už je všem dnům konec. A přece; tam, kde po lidsku už je všem dnům konec, zní zvučné slovo Ježíše: "Neboj se jen věř a bude zachráněna."

Ve slově, které Lukáš zapsal, nezní jen slib vzkříšení z mrtvých. Je zde použito slovo mnohem širšího významu. Slovo,vyjadřující spásu věčnou a záchranu všeobecně. Jairus nemohl vědět po tomto Ježíšově zvolání, zda jeho dcera bude žít. Mohl si ale být jist tím, že bude spasena pro věčný život. Ježíšovo prohlášení nad lůžkem mrtvé: *"Nezemřela, ale spí"*, znamená, že je zachráněna pro věčný život..... **P Í S E Ň** .....

8. Ježíšovo zvolání je nadějí pro miliony duchovně mrtvých. Končit chci slavným: "Dcero, vstaň!" Tak Ježíš zavolal. Zavolal na všechny temné duchovní mocnosti. Zavolal na smrt. Zavolal proti hříchu, jehož mzdou je právě smrt. A všichni utekli. Utekly plačky, utekla beznaděje, uteklo zoufání, utekl hřích, utekla smrt a holčička vstává živá a zdravá. Nikoho nenutím,aby tomu věřil. Já jsem však uvěřil, a proto svědčím o tom, že Ježíš je živý, mocný, a že koná tyto mocné divy.

Můžete si to vykládat jak chcete. Můžete to probírat shora i zdola. Můžete k tomu mít tisíc otázek, ale pro mě je jedno jisté: **"Ježíš je vítěz nad smrtí!"** Nebojím se zemřít, protože On řekne jednou i k mé smrti: *"Pavle, pravím ti - v s t a ň -"* A já díky Ježíšovu kříži a Jeho mocnému volání budu moci povstat k věčnému životu.

H A L E L U J A H !!!